

NAUMASEN SUKUSEURA RY

2023

JÄSENLEHTI N:017

WWW.NAUMASET.FI

SISÄLTÖ

- 04 - PUHEENJOHTAJAN PALSTA**
- 05 - PÄIVI TIRRONEN os. NAUMANEN**
- 07 - KAUKO NAUMANEN**
- 10 - VIRPI NAUMANEN**
- 11 - KEIJO NAUMANEN**
- 12 - KIMMO LASAROV**
- 14 - RITVA SILVENNOINEN os. KUIVALAINEN**
- 16 - TUULI LAAKKONEN os. LASAROV**
- 19 - SELMA KAASINEN**
- 20 - SANNI TIRRONEN**
- 21 - MUMMONI AINO KAASINEN os. NAUMANEN**
- 26 - HIEKKASUOLTA VÄLIMÄEN KAUTTA HOIKANSUOLLE**
- 28 - SÄRKKÄNIEMEN ISÄNTÄ ON POISSA**
- 30 - NAUMASEN SUKUSEURAN 20-VUOTIS JUHLAKOKOUS**
- 34 - TIEDOTTEITA**
- 35 - JÄSENLUETTELO**

SUKUSEURAN HALLITUS 2022-2024

Puheenjohtaja Päivi Tirronen 050-3417808

paivi.tirronen@surffi.fi

Sihteeri Virpi Naumanen 040-7043098

virpi.a.naumanen@gmail.com

Jäsen Kimmo Lasarov 050-0242154

kimmo.lasarov@gmail.com

Jäsen Kauko Naumanen 040-1972230

kauko.naumanen@gmail.com

Jäsen Keijo Naumanen 040-0166766

keijonaumanen@gmail.com

Jäsen Ritva Silvennoinen 040-5443937

ritva_silvennoinen@hotmail.com

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Kevätaurinko paistaa selän takaa tietokoneen näyttöön ja paljastaa armottomasti sormenjäljet ja pölyn. Asialla ei kuitenkaan ole mitään merkitystä, sillä aurinko tuo mukanaan ilon ja keveyden ja kesän odotuksen. Mukavat pienet pihahommat on jo saanut aloittaa; tiedän äiti-Pirkon naureskelevan asialle selkäni takana. Kasvimaa oli minulle lapsuudessa kitkemisineen kirosana, nyt ilon ja rentoutuksen antaja. Niin ajat ja ajatukset muuttuvat vuosien liihotellessa eteenpäin.

Kuluneen talven aikana kesällä 2022 Outokummussa valittu sukuseuran hallitus on pitänyt etäkokouksia ja olemme parhaamme mukaan hoitaneet yhteisiä asioita. On ollut mukavaa tutustua edes etänä toisiimme paremmin. Tässä lehdessä hallitus esittäytyykin teille kaikille tarkemmin. Uutta on myös sukuseuran nettisivuille (naumaset.fi) siirretyt vuosien varrella julkaistut lehdet. Käykää lukemassa juttuja ja katselemassa kuvia.

Kaikkien jäsenten kuulumiset ja elämäntarinat ovat aina tervetulleita julkaistaviksi. Ei suku ole pelkkää historiaa, sukututkimusta ja menneitä aikoja. Yhä enemmän pitää kiinnostua nyt olevista ihmisistä: omista vanhemmista, sisaruksista, serkuista, pikkuserkuista, tädeistä ja sedistä. Kuunnellaan linnunlaulun lomassa toisiamme. Kesän ohjelmaan jokainen ottakoon yllätysvierailun läheisen tai kaukaisen sukulaisen luo. Vierailulla sitten nappaatte hauskan ryhmäkuvan ja pienen tarinan kera julkaisemme juttuja vierailuista seuraavassa lehdessä kevätpuolella vuotta 2024.

Nauttikaa lehden hienoista kirjoituksista. Karjalaisten sukujuuriemme velvoittamina pitää aina nykäistä hihasta, esittäytyä jos toinen ei sukulaiseksi tunnista ja vaihtaa kuulumisia. Oikein hyvää kesää ja loppuvuotta 2023.

Raikkaita tuulia,
Päivi

PÄIVI TIRRONEN os. NAUMANEN

Sain puheenjohtajan pestin Pullin Anjaltakesällä 2022. Ensimmäinen talvi on vierähtänyt yhdistysten ja pankkien byrokratiaa ällistellessä sekä opetellessa kaikkea mahdollista. Olen kotoisin Outokummusta Sätöskosken kylältä Kiviahon tilalta. Tilalla on isäntänä pikkuveljeni Petri Naumanen. Samassa huushollissa elelevät myös teräskuntoiset vanhempani Pirkko (os. Sirviö) ja Mauri Naumanen. Pikkusiskoni Riikka Karttunen asuu Lehmossa miehensä Aimon kanssa.

Opiskeluajat vietin Joensuussa ja työelämä starttasi Espoossa. Pohjanmaalta kotoisin oleva kulta Timo löytyi Helsingin yöelämästä. Pojat syntyivät Espoossa. Unelma lasten kasvattamisesta jossain keskemällä Suomea toteutui 2001 muuttaessamme Mikkeliin. Tyttäret syntyivät savolaisiksi. Lapsistani Aapo ja Ossi ovat jo muuttaneet pois kotoa ja asuvat avovaimoineen ja koirineen. Tyttäret Sanni ja Pihla opiskelevat lukiossa. Sanni, lehden taittaja, on tämän kevään ylioppilas. Mieheni Timo on töissä metsäteollisuudessa ja minä itse toimin varhaiskasvatuksen opettajana Saksalan päiväkodissa.

Tuulettumassa Bar Domissa Mikkeliissä

Työpaikkamme miljöö on upea 1850-luvulta peräisin oleva kartano Saimaan rannalla, Emolanjoen suulla lähes Mikkelin keskustassa. Työpaikka on itsellenikin ”päiväkoti”, niin mukava kaiken ikäisten porukka siellä on päivittäin koolla.

Saksalan päiväkoti

Ylhäällä vas. luettuna: Ossi, Timo ja Päivi.
Alhaalla vas. luettuna Pihla, Aapo, Aapon
avovaimo Alisa, Sanni.
Kuvasta puuttuu Ossin avovaimo Julia.

Asumme Lähemäen kaupunginosassa vanhassa puutalossa. Viihdymme rauhallisella, mutta silti keskeisellä paikalla loistavasti. Puutalon asukkailla ei myöskään koskaan ole vapaa-ajallakaan tekemisen puutetta. Jos kotona oleminen alkaa ahdistaa, kaupungin ilot odottavat 1,5 kilometrin päässä.

Harrastan lukemista ja sekalaisia käsitöitä. Rakastan myös kuopsutella pienimuotoisilla viljelyksillä omalla tontilla. Teen vuosittain uudistuvia kasvikeiluja, joista jotkut vaipuvat ikuisesti unholaan ja jotkut onnistuneet yksilöt saattavat nähdä toisenkin suven. Käyn myös paljon teatterissa ja olen aina valmis kaikenlaisiin juhliin.

Kotipaikalla Outokummussa käymme monta kertaa vuodessa. Kuten elokuvaohjaaja Markku Pölösellä, myös minulla on aina sydämen liekatappi Pohjois-Karjalassa. Täsmälleen Kiviahon pihalla Sätöskoskella.

Vas. Mauri, Pirkko, Petri, Timo

KAUKO NAUMANEN

Olen 72 vuotias eläkeläinen, asumme nykyisin vaimoni Sylvin kanssa kahdestaan Mikkelin Haukivuorella. Meillä on kolme lasta, kaksi poikaa ja tytär sekä kolme lastenlasta.

Naumasen sukuseuraan liityin 5 vuotta sitten, ensimmäistä kertaa sukupuuseuran kokoukseen osallistuin viime kesänä. Kokouksen asialistalla oli hallituksen jäsenten valinta erovuoroisten tilalle, hieman vastentahtoisesti suostuin hallituksen jäseneksi.

Vanhempani olivat Eelis ja Aino (os. Päivinen). Sisaruksia minulla on kaksi siskoa ja kaksi veljeä. Syntymäkotini sijaitsi Kuusjärven (nyk. Outokumpu) kunnan Kokonvaaran Hiekkasuolla. Kotitilamme rakennukset saunaa lukuun ottamatta tuhoutuivat tulipalossa vuoden 1960 toukokuun lopulla. Tuo kyseinen sauna, jossa kuusihenkinen perheemme asui palon jälkeen noin 3 viikkoa, on edelleen Röpötin tien varressa.

Ukkini Aleksander oli tuolloin jo 74 vuotias, tuli pian tuon tulipalon jälkeen esittämään isälleni tilakauppaa hänen ja vaimonsa Annan (71 vuoti-as) omistamasta tilasta Polvijärvellä, jota he tuolloin vielä viljelivät ja hoitivat 4-5 lehmän lypsykarjaakin iästään huolimatta. Vanhempani hyväksyivät ukkini esityksen muutaman päivän harkinnan jälkeen ja pian muutto Polvijärven Mutkanvaaraan oli käsillä. Muutto oli sikäli helppo, ettei muuttokuormaa juuri ollut, koska lähes kaikki irtain ja eläimet tuhoutuivat tuossa tulipalossa.

Polvijärvelle kotiuduin varsin pian muuttomme jälkeen, se tuntuu lähes kotipaikkakunnalta ja käymme siellä nykyisinkin lähes kuukausittain. Koulun jälkeen olin noin puolitoista vuotta vanhempieni apuna kotitilan töissä,

jonka ohella kävin metsänhoitoyhdistyksen kohteissa taimikoiden vesakon raivauksissa. Talvella 66-67 olimme veljeni Aatoksen kanssa isämme apuna savotassa harvennus- ja päätehakkuilla.

Vuoden 1967 syksyllä alkoi Polvijärvellä hirsirakentajan peruskurssi, hain ja pääsin sinne. Kurssin jälkeen kesäkuun alussa 1968 pääsin Polvijärven Puurakenteelle hirsirakennusten veisto- ja pystytystöihin, olin siellä vuoden 1970 lokakuun loppuun. Marraskuun alussa pääsin Outokummun Vuonoksen kaivoksen tehtaan rakennustyömaalle kirvesmiehen töihin. Isäni ja veljeni Aatos olivat myös samalla työmaalla töissä. Vuoden 1971 syksyllä menin takaisin Polvijärven Puurakenteelle ja olin siellä yhtiön toiminnan loppumiseen tammikuun lopulle 1972.

Keväällä 1972 hain ja pääsin rakennusmittamiehen kurssille Joensuuhun, kurssi alkoi huhtikuun alussa ja päättyi heinäkuun lopussa. Kurssin päätyttyä pääsin heti elokuun alussa kirvesmiehen töihin Laatoneliö Oy:lle rivita-lotyömaille Joensuussa, tässä työssä jatkoin elokuun loppuun 1973. Vuoden 73 talvella oli runsaasti pakkasia, eikä tuolloin ollut vielä pakkasrajoja rakennustöihin ja työkohde, jossa tuolloin työskentelimme, oli taivasalla

Loppiaisena v. 1975 sanoimme
Sylvin kanssa tahdon.

runkotyövaiheessa, joten sormet olivat usein kohmeessa. Asuimme tuol-loin työparini kanssa työnantajan järjestämässä työsuhteasunnossa ja erään pak-kaspäivän iltana asunnolle saavuttuamme jompikumpi meistä huomasi päi-vän lehdestä ilmoituksen teknisen oppilaitoksen hakuajoista, heti tuon ilmoi-tuksen luettuamme päätimme hakea tekuun kuten myös teimme, molemmat myös pääsimme Wärtsilän tekniseen oppilaitokseen.

Keväällä 1976 valmistuin rakennusmestariksi. Heti koulun päättymisen jäl-keen pääsin setäni Yrjö Naumasen rivitalotyömaille vastaavaksi raken-nus-mestariksi Suonenjoelle. Suonenjoella toimin runsaan 4 vuoden ajan useiden rakennushankkeiden vastaavana työnjohtajana.

Vuonna 1980 hain ja pääsin rakennustarkastajaksi Vampulan kuntaan, siel-tä pääsin Haukivuorelle rakennustarkastajaksi 1984. Kuntaliitoksen myötä vuoden 2007 alussa työnantajaksi vaihtui Mikkelin kaupunki. Mikkelin pal-veluksesta jäin eläkkeelle joulukuun alussa vuonna 2014. Eläkkeellä ollessa on aikaa ollut paremmin harrastuksille, joita on mm. LC-toiminta, lenkkeily koiramme Topin kanssa, metsänhoito- ja rakennusten korjaustyöt. Eläkkeellä olon alkuvuosina sain loppuun Sylvän Polvijärvellä olevan kotitilan asuinra-kennuksen peruskorjauksen.

Kuvassa olen sisarusteni kanssa v. 2022, oikealta lukien Pekka, Airi Tanskanen, Aatos, Ulla Pakarinen ja Kauko.

VIRPI NAUMANEN

Minun nimeni on Virpi Naumanen ja olen nyt Naumasen sukuseuran hallituksen uusi jäsen ja sihteeri. Sukuseuran lisäksi kuulun kirjallisuusyhdistys Kirja-Varkaus ry:n hallitukseen sekä muutamiin muihin yhdistyksiin.

Olen kasvanut Harmaasalon kylällä. Isäni oli maanviljelijä Veikko Naumanen ja hän ikävä kyllä kuoli jo vuonna 2016. Ukkini Paavo Naumanen ja isoukkini Konsta Naumanen asuivat perheineen ennen minua kotipaikallani, jota sanotaan Korpilahdeksi. Nyt siellä asuu äitini Taimi koiriensa kanssa. Äidin lisäksi perheeseeni kuuluvat nykyään avomies Juha ja poikani Jesse, joka kirjoittaa tänä keväänä ylioppilaaksi. Lisäksi meillä on hurmaavan itsepäinen tiibetinspanieli Körmy.

Minä kävin ensin ala-asteen Harmaasalon kyläkoulussa ja sitten yläasteen ja lukion Oultokummussa. Joensuun yliopistossa minä opiskelin mm. historiaa ja yhteiskuntapolitiikkaa ja valmistuin filosofian maisteriksi vuonna 1998. Sen jälkeen täydensin opintojani avoimen yliopiston puolella opiskelemalla mm. arkeologiaa, informaatiotutkimusta ja kirjallisuutta, ja sain pätevyyden toimia kirjastonhoitajana. Olen työskennellyt kirjastoalalla noin 15 vuotta. Sitä ennen tein hommia mm. arkistonhoitajana, historiantutkijana, tietopalvelusihteerinä, kirjaajana, opintosihteerinä jne. Voisin kai todeta olleeni tietotyöläinen jo useamman vuosikymmenen ajan. Joensuun jälkeen asuin jonkin aikaa Mikkelissä, ennen kuin muutin Varkauteen. Varkauden kaupunginkirjastossa olen työskennellyt jo yli 11 vuotta.

Vapaa-ajallani tykkään esimerkiksi lukea kirjoja, kuunnella musiikkia, lenkkeillä Körmyyn kanssa, pyöräillä kesäisin, hiihtää ja lumikenkäillä talvisin ja käydä myös elokuvissa ja teatterissa. Varttuminen maaseudulla vaikutti varmaan siihen, että viihdyn oikein hyvin erilaisilla luontopoluilla ja kansallispuistoissa. Olen käynyt kaikissa Itä-Suomen kansallispuistoissa ja aika monessa Lapinkin puolella. Perheemme on tehnyt useita reissuja varsinkin kesäisin ja syksyisin mm. Leville ja Saariselälle sekä Kuusamoon. Olen iloinen, että poikanikin viihtyy luontoreiteillä ja lähtee mielellään retkelle kanssamme.

KEIJO NAUMANEN

Tervehdys sukuseuralaiset, olen Keijo Naumanen Kouvolasta.

Olen syntynyt Liperin Ahonkylässä vuonna 1950, sieltä koulujen kautta Helsinkiin ja sieltä Nurmekseen ja Savonlinnaan ja edelleen Kouvolaan. Olen koulutukseltani autoteknikko, millä uralla koko työaika kului. Olin auto-asentajana Helsingissä vuodet 1970-1975 siitä opiskelun kautta siirryin korjaamon työnjohtajaksi Porokylän autoon Nurmekseen, vuonna 1975 siirryin Savonlinnaan Keski-saimaan kone ja auton korjaamopäälliköksi olin siellä vuoteen 1980 keväällä sain työn huoltopäällikön virkaan Kouvolaan Konesokokselle .Siirryin vuonna 1985 yrittäjäksi Teboil huoltamolle jossa tein työuraa 33,5 vuotta lopetin työntekoni ollessani 67 vuotias.

Minun perheeseeni kuuluu vaimo Helena kaksi tyttärtä ja neljä lasten lasta harrastan liikuntaa hiihtoa ,pyöräilyä lenkkeilyä ja asuntoautoilua kesällä ja talvela

Olen lapinhullu haluan aina mennä reissuilla sinne. Syntymäkotini Ahonkylässä on edelleen minulle tärkeä käyntipaikka vuosittain veljeni asuu siellä.

KIMMO LASAROV

Tulin mukaan sukuseuran toimintaan vuonna 2016, kun jäin eläkkeelle. Kuulun Naumasten sukuun äidin puolelta. Äitini Toini (1922-2012) oli Veera Kontkasen (1893-1975) o.s. Naumanen, tytär. Veera-mummo sai vielä myöhemmin kolme tytärtä, Anjan, Mailan ja Lean.

Toini oli avioliitossa vuodesta 1941 Emil Lasarovin (1916-1995) kanssa ja meitä sisarusia oli kaikkiaan yksitoista, joista neljä on kuollut.

Minä synnyin vuonna 1953. Olen asunut Outokummussa koko ikäni, välillä keskustassa 12 vuotta ja vuodesta 1988 Harmaasalolla. Rakensimme silloin tänne talon, jota asutamme nyt vaimon kanssa kaksistaan, kun kaikki neljä lastamme ovat jo maailmalla. Lastenlapsia on seitsemän, iältään 2-17 vuotta. Heidän toimestaan hiljentyneeseen taloon tuleekin välillä vilskettä ja elämän ääniä.

Harrastuksena minulla on ollut jo yli 30 vuotta mehiläisten hoito, johon nyt eläkkeellä on enemmän aikaa. Myös mökkeily ja vesillä liikkuminen kesäisin ja verkkokalastus talvisin läheisellä Viinijärvellä on mielipuhua.

Talo on Kimmon kotitalo,
nykyisin Merja ja Tapio Sep-
pälän koti.

Kala on tammikuussa Viinijärvestä
verkolla saatu 6 kiloinen kuha

RITVA SILVENNOINEN OS. KUIVALAINEN

Naumasan sukuseuran hallituksen jäsen jo toista kautta.

Olen jo kertaalleen esitellyt itseni, vaan ei varmaan haittaa, vaikka toistoa tulisi. Olen äitini puolelta Naumasia. Ukkini Isä Simo Jyrinpoika Naumanen (s 23.12.1866) Harmaasalolla, muutti Utraan v1904 vaimonsa Josefiinan sekä lapsilaumasa kanssa. Ukkini Aarne tai Ari oli syntynyt jo ennen perheen muuttoa v 1903.

Aarne meni naimisiin Aininsa kanssa ja he saivat ainoan lapsensa Maila Sinikan v1930. Heidän kotinsa oli Ranta- Mutalassa. Äiti Maila ja isäni Toivo kohtasivat noissa maisemissa, kun isäni perhe päätyi asumaan myös Mutalaan. Heidän häitensä vietettiin samana päivänä, kun oli Aarnen ja Ainin hopeahääpäivä v 1953. Minä sitten synnyin siitä vuoden kuluttua.

Isä, äiti ja minä.

Aini-mummoni hoiti minua, kun äitini kävi töissä, joten minut on kyllästetty tarinoilla. Mummi kertoi, kuinka he äitini kanssa olivat evakossa ukin puolen sukulaisten luona, kun Joensuuta pommitettiin. Muistan myös, kuinka meillä kävi kylässä sukulaisia ja me vierailimme sunnuntaisin mm Harmaasalolla varsinkin Alma-tädin ja Liisa-kummin luona Sätöksessä.

Minä olen sairaanhoitaja ja perheterapeutti, nyt toki jo eläkkeellä. Opiskelu ja työni lastenpsykiatrialla antoi mahdollisuuden paneutua sukujen merkityksiin ja varsinkin nykyisin huomaa miettiväni mikä aiheuttaa muutoksen sukujen merkityksen muutoksessa.

Toivoisin että jokainen lapsi tietäisi edes omien isovanhempiensa suvut. Näin ei tapahdu, jos vanhemmat eivät paneudu omiin juuriinsa ja sukujen historiaan. Sukuseura voi auttaa ja sitoa yhteen suvut sekä siirtää eteenpäin suvun historiaa.

Liisa kummin luona.

TUULI LAAKKONEN os.LASAROV

Terveiset Iisalmesta!

Olen Tuuli Laakkonen (os. Lasarov). Olen kotoisin Outokummun Harmaasalolta, missä vietin lapsuuteni. Vanhempani ovat Kimmo ja Reetta Lasarov, ja isovanhempani Emil ja Toini Lasarof. Mummola sijaitsikin aivan kotimme naapurissa ja vietimme siellä paljon aikaa sisarusten ja serkkujen kanssa. Lukion jälkeen opiskelin ja asustelin Joensuussa ja muutamien mutkien kautta päädyin mieheni Markon kotiseudulle Ylä-Savoon, Iisalmeen, jonne muutin vuonna 2010. Nyt perheeseemme kuuluu lisäksi lapset Elisabet (Elli, 9-v.) ja Emil (4-v.) sekä Miu-kissa (myös kotoisin Harmaasalolta). Kotipaikallani käymme vanhempieni iloksi ja vauvaksi usein, ja mummolavisiitit Harmaasalolle ovat lapsille aina odotettu juttu.

Iisalmea ympäröi joka suunnasta järvet, joiden veneilyreittejä pitkin pääsee useisiin lähikuntiin ja halutessaan vaikka Kuopioon asti. Vietettyäni lapsuuteni Viinijärven rantamaisemissa, on ympäristö täällä Iisalmessa tuntunutkin aina kotoisalta. Muutettuani tänne opin tuntemaan kaupungin aluksi juuri vesiltä käsin. Etsittyämme sopivaa mökkipaikkaa paikkakunnalta, vastaan tulikin houkutteleva talon paikka järven rannalta. Rakensimme kotimme yli kym-

menen vuotta sitten Iisalmen Lapinniemeen, nimensä mukaisesti pienen järven, Pikku-Iin rannalle. Korkea, kallioinen Lapinniemi toi haasteita rakentamiseen, mutta maisemat rintees-tä järvelle, kohti Koljonvirtaa, ovat olleet tuon vaivan arvoiset. Suomen sodan historiasta tunnetulla Koljonvirralla käytiin taisteluja, joista kuuluisimmassa v. 1808 eversti Sandelsin johtamat ruotsalais-suomalaiset joukot onnistuivat torjumaan ylivoimaisten venäläisten hyökkäyksen heidän yrittäessään päästä Koljonvirran sillan ylitse. Taistelusta on saanut myös Runeberg aiheen Vänrikki Stoolin tarinoiden Sven Dufva- runoon.

Kotirannastamme voi nähdä vastapuolella myöskin historias-taan tunnetun Mansikkaniemen, jossa sijaitsi kansalliskirjailija Juhani Ahon lapsuuden kotina toiminut pappila. Mansikka-

niemellä voi vierailla Juhani Ahon museossa, joka on yhdistelmä kirjailijamuseota, pappilan pihapiiriä, sekä sotahistoriallista ympäristöä. Museossa ja museon historiapolulla voi tutustua taisteluihin ja Koljonvirran historiaan. Tällä historiallisella alueella toimii kesäaikaan myös suosittu Mansikkaniemen kesäteatteri sekä Koljonvirran leirintäalue kartanoineen, jossa järjestetään useita tapahtumia ja juhlia. Myös Ellin koulu sijaitsee näissä Mansikkaniemen historiallisissa maisemissa.

Opiskelin ja tein töitä pitkään matkailun parissa. Historialtaan erikoiset kohteet ovat aina kiinnostaneet minua, ja asuinpaikkani lisäksi, myös työni puolesta olen päätenyt hyvin erilaisiin ja ainutlaatuisiin paikkoihin. Outokummussa työskentelin pitkään Vanhan Kaivoksen alueella, myöskin matkailun tehtävissä. Kaivoshistoria tuli tutuksi ja oli hienoa huomata, kuinka tarinat ja kaivoskaupungin menneisyys jaksoivat kiehtoa myös vierailijoita vuodesta toiseen.

Iisalmeen muutettuani aloitin työn hyvin toisenlaisessa, mutta myös historialtaan merkittä-vässä paikassa, Runnin kylpylähotellissa (nyk. Spa Hotel Runni). Runni sijaitsee n. 20 km. Iisalimesta, Kiurujoen rannalla. Runnin historia juontaa useiden satojen vuosien päähän, Runnin terveyslähde oli lähialueen asukkaiden ja vierailijoidenkin tiedossa jo 1700-luvulta

lähtien. Pikkuhiljaa tietoisuus Runnin ihmeitä tekevästä lähdevedestä alkoi levitä ja vierailijoita tuli kaukaakin hoidattamaan itseään ja vaivojaan tällä mm. rautapitoisella vedellä. Kävijöille perustettiin lähteelle juomahalli ja viereen kartanohotelli, saunat, hoitola ja kahvila.

Runnin kauniissa jokimaisemissa on vieraina viihtynyt sairaiden ja virkistystä hakevien kansalaisten lisäksi myös monia aikansa kuuluisuuksia, mm. Eino Leino, Akseli Gallen-Kallela, Leevi Madetoja, Oskar Merikanto ja Aino Ackté. Ja onpa Mannerheimkin kuulunut Kartanohotellin kunniavieraisiin sisarensa Sophien kanssa. Runnille saavuttiin kaukaa Iisalmen kautta junalla ja laivat toivat myös aikoinaan vieraita Kiurujokea pitkin perille asti. Runni oli sen verran merkittävä ja tunnettu kohde, että vanhoissa oppikirjoissa on kerrottu Iisalmenkin olevan ”kylä Runnin kupeessa”. Paikan historiasta ja tarinoista voisikin kirjoittaa ihan oman lukunsa, joten jätetään se toiseen kertaan.

Nykypäivänä kylpylähotelli, sekä perusteellisesti entisöity Kartanohotelli palvelevat edelleen terveyslähteen kävijöitä. Virkistystä on tarjolla myös hotellin kylpylähoitolassa, suuressa savusaunassa sekä ravintolassa ja sen tapahtumissa.

Viihdyin Runnilla v. 2020 asti ja viimeiset vuodet olen työskennellyt pankin asiakaspalvelussa. Markolla on konealan yritys, joka vie häntä reissuille ympäri maailmaa, silti on aina kiva palata kotiin näihin maisemiin.

Tervetuloa sukuseuralaisetkin tutustumaan Iisalmen ihmeisiin omin silmin (vinkki; sopiva pysähdyspaikka pohjoiseen matkaaville).

Toivottelee Tuuli perheineen

SELMA KAASINEN

Olen Australian suomalainen tutkija-kirjailija. Kasvoin lapsuuteni ja nuoruuteni kaivoskaupungin kupeessa Outokummussa. Tutkijan elämä vei minut maailmalle jo parikymppisenä, mutta teksteissä Pohjois-Karjalaisuus näkyy ja kuuluu.

Esikoisteokseni, novellikokoelma Villasukat ja muita kertomuksia julkaisi vuonna 2018 Reuna kustantamo sekä vuonna 2020 äänikirjana nimellä Naarasleijona – viisi pysäyttävää tarinaa. Toinen kirja ja samalla ensimmäinen romaanini ja se on Kustannus Aarnin vuonna 2021 julkaisema Araukaria. Lisäksi kirjoitan säännöllisesti Outokummun Seutuun kolumnia; uutisia ja ajatuksia Australiasta.

SANNI TIRRONEN

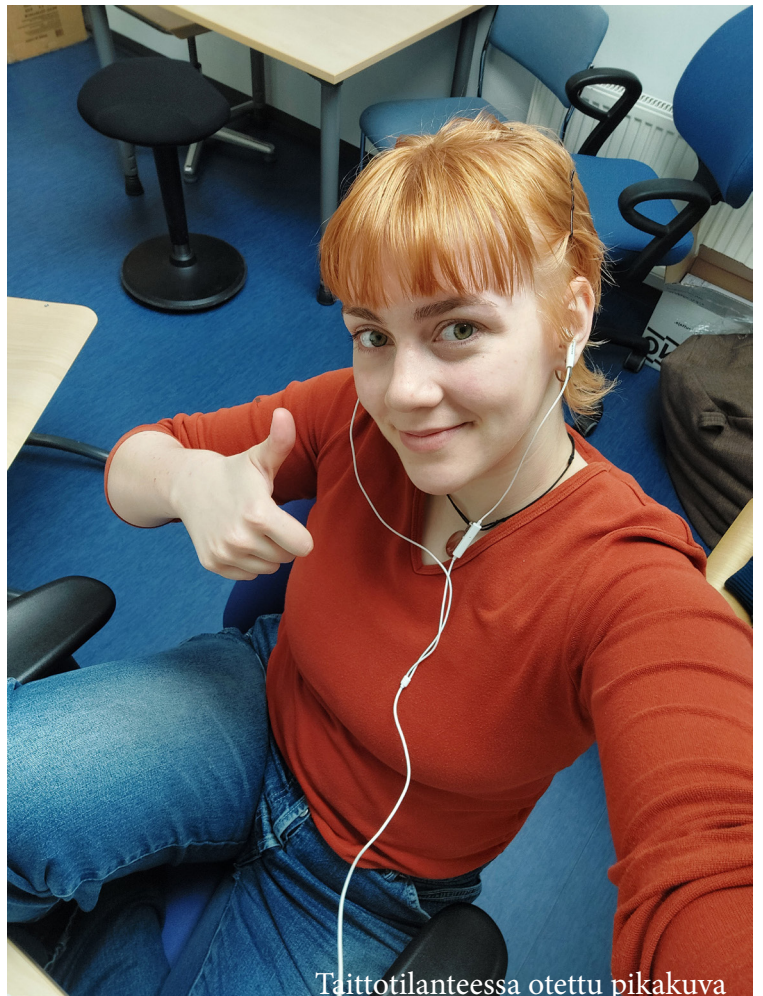
Moikka! Mä olen Päivin tytär ja tän lehden taittäjä. Mulle siis päätoimittajan tyttönä napsahti tää taitto aika automaattisesti.

Valmistun nyt tänä keväänä lukiosta, niin kuin äiti tais jo omassa esittelysään mainita! Seuraavana kohteena on toivottavasti joku niistä kouluista, mihin nyt tuli haettua.

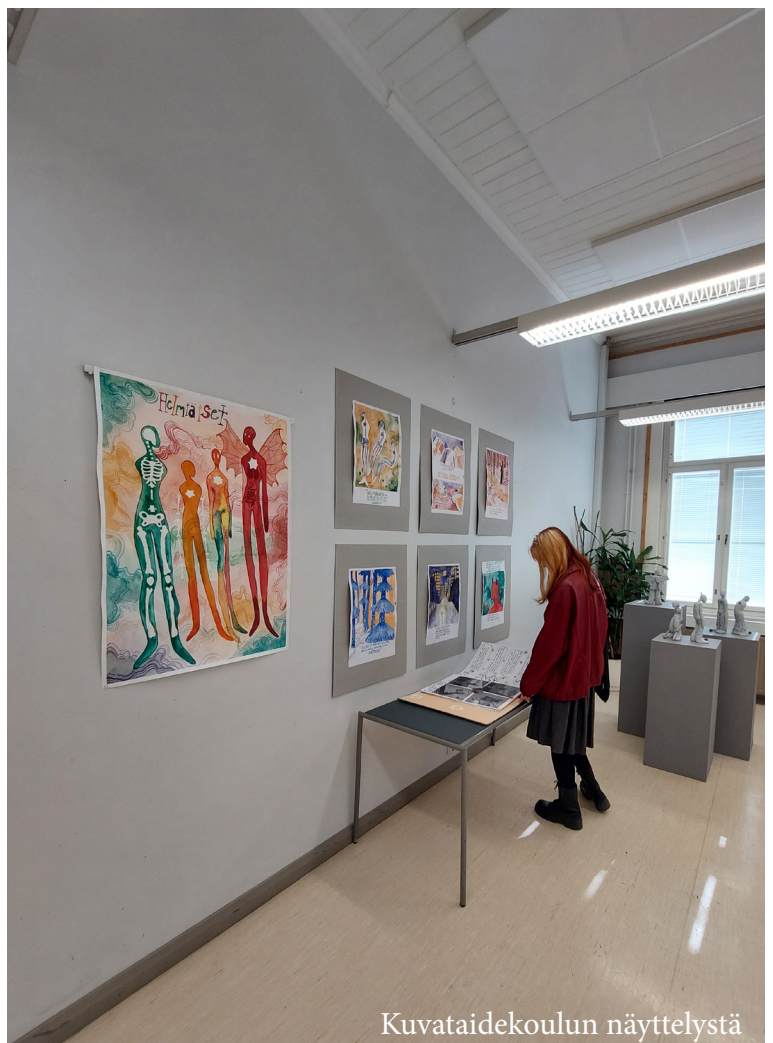
Oppitunteja lukiolla ei enää ole, mutta nyt parin viikon ajan oon käynyt työskentelemässä koululehden, tämän sukulehden ja kuvataidediplomin parissa. Lakkiaisia odotellessa oon maalailnut ja käynyt mun harrastuksessa kuvataidekoululla. Yksi taidenäyttelykin on tässä välissä kerennyt olla.

Ja nyt kun lumet alkaa sulaa ja joka paikkaan pääsee kävellen kastumatta, tykkään tosi paljon käydä piirtämässä ulkona! Samalla saa happea ja ideat alkaa liikkua.

Tätät lehteä oli kiva taittaa!
Toivottavasti se myös näyttää hyvälle.

Taittotilanteessa otettu pikakuva

Kuvataidekoulun näyttelystä

Mummoni Aino Kaasinen os. Naumanen

TEKSTI SELMA KAASINEN

Tämä on tarina mummostani Aino Kaasisesta. Kannan sydämessäni kuvaa mummosta, joka oli hyväntuulinen ja elämänmyönteinen ihminen. Karjalaisen pyöreä ja huivipäinen. Nauraessaan mummo laittoi kätensä häveliäästi suunsa eteen, sillä naisen ei sopinut hekotella suureen ääneen.

Mummo oli onnellisimmillaan keittiössä piirakkapulikkaa rullatessa ja piirakoi-
ta rypyttäessään. Mummo oli karjalaiseen tapaan vieraanvarainen, jonka luota ei
lähdetty nälkäisenä. Ehdin tuskin kopistella kenkiä kynnyksellä kun hän jo aset-
teli kahvipannun liedelle ja kaivoi esiin piirakat ja munavoin. Kahvipöydästä ei
saanut kiirehtiä ja sen ääressä käytiin useita pitkiä keskusteluja. Mummo halusi
kuulla kaikki kuulumiset ja toisaalta kertoi kaikki omansa, uudet sekä vanhat. Kun
mummon muisti vanhemmiten heikentyi saatoimme käydä läpi samoja asioita
useampaankin kertaan. Siitä huolimatta olen usein jälkeinpäin harmitellut miksi
ne eivät jääneet nuorena mieleen tai miksi en kirjoittanut niitä silloin muistiin.
Selkä vaivasi mummoa ajoittain, mistä syystä hän käveli hiukan kumarassa. Sel-
kävaivat eivät kuitenkaan estäneet menemästä marjametsään syksyn tullen. Met-
sän reunaan päästyä mummo etsi ensimmäiseksi käsiinsä sopivan oksankarah-
kan, jonka riivi itselleen kävelysauvaksi metsässä tarpoessa. Toisessa kädessä
hän kantoi kassia. Sen sisällä oli vielä muovipussi, johon hän keräsi marjat. Hä-
nen mielestä kassi oli ämpäriä kätevämpi metsässä kulkiessa. Jos hän kaatuisikin
mättäälle niin kassista marjat eivät solahtaisi niin helposti ulos kuin ämpäristä.

Mummon maailmanjärjestys oli kutakuinkin tyypillinen sukupolvensa edusta-
jana; naisista ei ole lääkäriksi pappeudesta tai presidenttiydestä puhumattakaan.
Siitä huolimatta hän oli ensimmäisten joukossa sanomassa, että kouluttautua
täytyy niin miesten kuin naisten, jotta pääsee elämässä omilleen. Vaikka olin-
kin kasvanut toisenlaiseen ajatteluun sukupuolten välisestä tasa-arvosta, en kos-
kaan kinannut mummon kanssa näkemyseroista. Kuuntelin vain sujuvasti kun
hän arvioi päivän uutisia. Uskonsa takia mummolla ei ollut televisiota, mutta
hän kuunteli säännöllisesti radiosta uutiset sekä hartausohjelmat ja luki tarkkaan
lehdet. Muistan kuunnelleeni sivusta kun mummo ja isä keskustelivat politiikas-

ta. Noina hetkinä näin mummossa puolen, jota hän ei näyttänyt itsestään kovin usein. Mummolla oli yllättävän vahvat poliittiset näkemykset ja hän otti kantaa asioihin toittamatta mielipiteitään kelle tahansa. Tämä taas osoitti minulle, että mummolla oli läheiset ja luottamukselliset välit poikaansa Lauriin, isääni.

Mummo kuoli joulukuun 11. päivänä 1989. Hautajaiset pidettiin kaksi päivää ennen jouluaattoja. Hänen lähtönsä jätti elämäni aukon, jota en ole pystynyt täyttämään kunnolla vielä tähän päivään mennessä.

Mummo syntyi Madilta Hyttisen (1878-1936) ja Konsta Naumasen (1871-1949) perheeseen joulukuun 21. vuonna 1905 ja sai nimekseen Aino. Perheen ensimmäinen lapsi, Heikki oli syntynyt toukokuussa 1904, mutta kovin kauan Heikin ja Ainon ei tarvinnut odottaa muita sisaruksia, sillä Iita syntyi vajaa pari vuotta Ainon syntymän jälkeen elokuussa 1907.

Ennen Iitan syntymää Madilta ja Konsta muuttivat kahden lapsensa kanssa Harmaasalon Korpilahteen, johon he perustivat kodin perheelleen tuleviksi vuosiksi ja sukupolville heidän jälkeen. Heikkiä, Ainoa ja Iitaa seurasivat vielä vuonna 1908 Paavo, joka syntyi samana päivänä kuin mummo sekä lokakuussa 1912 Anna, joka omaksui myöhemmin lempinimen Anni. Annin jälkeen syntyi vielä yksi lapsi, joka perheen suruksi syntyi kuolleen vuonna 1913. Sisarusten lapsuudesta tai nuoruudesta on vähän tietoa, mutta voisi kuvitella, että maatalon pihapiirissä on riittänyt kotiaskareita kaikille kynnelle kykeneville. Naumasen perheen lapset kävivät todennäköisesti kiertokou-

lua, sillä esimerkiksi Harmaasalon kansakoulu aloitti toimintansa vasta vuonna 1922. Mummo viittasi joskus puheissaan vuoden 1918 sisällissotaan, siihen kuinka sota punaisten ja valkoisten välillä jakoi ihmisiä ja mielipiteitä eri leireihin jopa omalla kotikylällä, mikä on varmasti jättänyt jälkensä teini-ikäisen Ainon elämään.

Kaivostoiminta aloitti Kuusjärven Outokummun kylältä 1910 löytyneen malmilöydöksen myötä. Kaivos toi mukanaan työpaikkoja niin paikallisille asukkaille, mutta houkutteli ihmisiä muuttamaan seudulle vähän kauempaakin. Uudet asukkaat vilkastuttivat myös paikallista seuratoimintaa; syntyi tanssipaiikkoja, jossa nuoret kokoontuivat ja kohtasivat toisiaan. Tansseissa kävi myös Aino. Vaikka mummo myöhemmällä iällään olikin syvästi uskossa, hän ei koskaan hävennyt tai kieltänyt nuoruutensa tansseissa käyntejä. Päinvastoin hän joskus hymyssä suin hyrähti, kuten hänellä oli tapana, kuinka he olivat Jussin kanssa olleet innokkaita tanssimaan ja tanssilavalta toisensa löysivätkin.

Tarina ei kerro millä tanssilavalla Aino tulevan armaansa kohtasi, mutta muun paikallishistorian perusteella on todennäköistä, että he tapasivat Kyykerillä, jossa oli kaivoksen työntekijöiden tanssipaiikka, josta syystä katukin sain nimekseen Tanssikatun. 1920-luvulla tanssilavoja oli toki muuallakin päin Outokumpua, esimerkiksi Sysmäjärven tanssipaiikka oli myös suosittu kokoontumispaikka. Tanssilavanhumusta Aino hoksasi nuoren Juho Kaasisen, jolla oli työteliään miehenko-meankaidat kasvot, terävänä näjämiettelijätkulmat. Mummolle Juho oli aina Jussi, jälkipolville ukko-Jussi. Aino ja Jussi ostivat kihlat 1926 ja häitä vietettiin Mikael Agricolan päivänä 9.4.1927. Aino oli sisaruksista ensimmäinen, joka avioitui ja muutti pois kotoa.

Mummo ja ukki ehtivät olla 30 vuotta naimissa. Mummo puhui Jussistaan aina lämmöllä, jopa kaipauksella, mistä päättelin jo lapsena, että heidän suhteensa oli ollut kiinteä ja läheinen.

Aino oli 21-vuotias muuttaessaan kevättälvella 1927 miniäksi maalaistaloon Töri-sevään. Talo oli Jussin koti muttei kuitenkaan synnyinkoti. Jussi (s. 1897) sekä hänen kaksi vanhempaa sisarustaan Anna (s. 1893) ja Otto (s. 1895) olivat syntyneet Mökkivaaran kupeessa olleessa torpassa, josta perhe joutui muuttamaan kun Kopparverk Oy perusti Mökkivaaraan kaivoksen kohta malmion löytymisen jälkeen. Kovin kauan aikaa he eivät ehtineet asua uudessakaan kodissa, sillä kaivosyhtiö laajensi jälleen toimintaansa ja yhtiö osti nykyisen Kaasilan ja Mustikkakorven perällä olleet maat Jussin vanhemmilta. Vahingosta viisastuneena Jussin vanhemmat Tiina-Mari (s. 1871, os. Soininen) ja Juho 'Janne' Kaasinen (s. 1872) päättivät tällä kertaa muuttaa reilusti kauemmas keskustasta. He ostivat metsäyhtiöltä Töri-sevän kosken töyräällä olleen tukkijätkien kämpän ja muunsivat sen kodiksi per-

heelleen. Joessa oli tukkien uittorännien jäänteet vielä 1970-luvulla todistamassa tukkien laskua aikana, jolloin joki virtasi vuolaana kosken lailla kevätsulien aikaan.

Ainon tullessa taloon tilalla oli jo lehmiä, todennäköisesti myös muutama possu ja kanoja, kuten oli tapana, unohtamatta hevosia, jotka olivat välttämättömiä apulaisia tilan töissä.

Talossa asuivat aviomies Jussin lisäksi tämän vanhemmat sekä Jussin sisarukset. Siskoista vanhin, Anna oli muuttanut jo vuonna 1913 perheensä kanssa Amerikkaan ja veljeksistä vanhin, Otto asui perheensä kanssa Ruskealassa, mutta nuoremmat siskot (Aino, Aili ja Elvi) sekä veljet (Paavo, Heikki ja Antti) asuivat vielä kotona. Osa heistä oli samanikäisiä Ainon kanssa. Siinä missä talon pojat saattoivat muuttaa kotoaan muihin töihin, talon tyttäret muuttivat yleensä pois vasta naimisiin mentyä ja silloinkin usein suoraan vastaviihtyn puolisonsa kotiin. Kuten Aino.

Maatilalla riitti useita käsiparia auttamaan kodin ja tilan töissä, mutta toisaalta siellä oli myös monta suuta ruokittavaksi. Vaikka Aino oli kasvanut vilkkaassa sisarusparvessa ja tottunut jakamaan heidän kanssaan aivan kaiken kenkäparien vuorottelusta lähtien, niin Törisevään tullessaan hän kuitenkin oli ensialkuun vieras vieraiden joukossa. Hänellä meni varmaan oma aikansa sopeutessaan Törisevän talon tapoihin, kunnes oma paikka löytyi perheen sisällä.

Aikanaan talon emännöys ja isännöys siirtyi Ainolle ja Jussille. Minkähänlaista on ollut olla emäntänä talossa, jossa vanha emäntä

oli tottunut päättämään talouteen liittyvistä asioista tai että hän oli samanikäinen talon tytärten kanssa? Vaikka Tiina-Mari ja Janne jäivätkin sivummalle maatilan hoitovastuusta, niin he olivat edelleen vahvasti mukana talon arjessa. Mummo kuvasi anoppiaan rivakkaliikkeisenä ja topakkana luonteeltaan, joka oli hänen tukenaan aina kuolemaansa saakka. Ehkä varsinkin sota-ajan koettelemukset hitsasi heidät yhteen.

Ainon ja Jussin esikoinen Eero syntyi syyskuussa 1928 eikä mennyt kuin vajaa vuosi kun perhe lisääntyi Laurilla elokuussa 1929. Veljekset olivat erottamattomat. Heidän ulkonäöstä ja pienestä ikäerosta johtuen Eero ja Lauri luultiin usein kaksosiksi. Vasta kun Eero otti kasvuspurtin lähempänä kouluikää veljesten ikäero tuli paremmin esiin. Eläkeikäinen Janne hoiti mielellään pieniä kiharapäitä, joiksi mummo Eero ja Lauri usein siteerasi. Pojat seurasivat ukko-Jannea kaikkialle mihin tämä menikin.

Mummo kertoman mukaan Jussi oli välillä pitkiäkin aikoja poissa kotoa, sillä hän palveli Suomen rajavartiolaitoksella useampaan otteeseen. Siten Aino oli tottunut olemaan tilalla ajoittain sekä emäntä että isäntä jo ennen sodan alkua. Kun Talvisota syttyi 30. marraskuuta 1939, perheen kaikki nuoret miehet, Jussi ja hänen kolme veljeään, lähtivät puolustamaan isänmaataan. Tilalle jäivät naisten lisäksi vanhaisäntä ja kaksi vajaa 10-vuotista poikaa.

Perhettä kohtasi suuri murhe kun ukko-Janne kuoli äkilliseen sairaskohtaukseen huhtikuussa 1940. Toisaalta vain kuukautta aiemmin syntynyt Juhani tasoitti surua. Niinpä Eero ja Lauri saivat muuta miettimistä kun he seurasivat pikkuveljen kasvamista. Juhania seurasivat vielä kolme muuta sisarusta, Sirkka, Niilo sekä vuonna 1951 Asta, joka kuitenkin kuoli vain yhdeksän kuukauden ikäisenä. 40-luku oli muutenkin vilkasta aikaa perheessä, sillä Jussin sisarukset Ailia lukuunottamatta olivat muuttaneet kotipesästä naimisiin ja saivat hekin omia lapsiaan. Serkussarja kasvoi ja serkukset viettivät paljon aikaa Törisevässä.

Mummo kasvoi nuoresta miniästä suurtalouden emännäksi. Hän muisteli elämäänsä Törisevässä mielellään. Hän oli myös ylpeä pojistaan ja lastenlapsistaan sekä siitä mitä heistä oli tullut. Mummon suurin elämäntekävä lienee kuitenkin ollut ainoan tyttärensä Sirkkan huoltaminen. Sirkka sairasti pienenä aivokalvontulehduksen, jonka seurauksena hänelle jäi pysyvä kehitysvamma. 'Mummo ja Sirkka' oli perheessämme käsite, melkein yhdyssana. He olivat erottamattomat enkä osaa ajatella lapsuuttani ilman heitä.

Hiekkasuolta Välimäen kautta Hoikansuolle

Hei kaikki sukulaiset! Olen sukuseuran uusi jäsen Ulla Pakarinen, os. Naumanen, Rautalammilta.

Isäni Eelis Naumanen syntyi Kuusjärvellä, Hiekkasuolla, 3.4.1920.

Hänen isänsä Aleksanteri Iisakinpoika, syntynyt 20.3.1886, taulu 525, oli vihitty 17.9.1907

Matilda Heikintytär os. Sorsan kanssa, syntynyt 25.4.1887.

Heille syntyi 11 lasta, isäni oli kahdeksas.

Isäni ja äitini Aino Maria, os. Päivinen, syntynyt 14.6.1922, vihittiin 31.7.1948.

Hiekkasuolla oli minun ja sisarusteni Airin, Kaukon ja Aatoksen syntymäkoti.

Eelis ja Aino

Sen jälkeen kun tuli tuhosi Hiekkasuon kotimme, muutti perheemme Polvijärvelle Mutkanvaaraan, josta vanhempamme ostivat Välimäki -tilan v. 1960 ukiltamme Aleksanterilta ja hänen vaimoltaan Annalta, jonka kanssa ukki oli mennyt naimisiin jäätään leskeksi Matilda-mummon kuoltua jo 12.2.1928. Ukki oli ollut naimisissa Matildan kuoleman jälkeen lyhyen ajan myös Aliina Vartiaisen kanssa ja jäänyt toisenkin kerran leskeksi. Tilakauppaan kuului elinikäinen ”syytinki” ukille ja Anna-mummolle, eli elatus ja hoito yhteistaloudessa.

Varhaisin muistoni on tuolta ajalta, kun ukin kanssa ”lennätettiin harakoita” eli heitettiin ilmaan kasa kortteja, jotka sitten levisivät ympäri tupaa. Minun mielestä se oli oikein hauskaa, mummo ei kyllä tykännyt (Ne olivat mummon joulu- ym kortteja joita hän oli säästänyt).

Aleksanteri ja Anna

Ukki kuoli v. 1961. Anna-mummo asui kanssamme kuolemaansa v. 1971 saakka.

Nuorin veljeni Pekka syntyi 1964. Me Airin kanssa olimme toivoneet että vauva olisi tyttö, pojat puolestaan toivoivat poikaa. Minä pääsin isän mukaan hakemaan äitiä ja vauvaa synnytyslaitokselta kotiin. Isä sitten tuumi - ihan totisella naamalla muistaakseni – että täällähän niitä tyttövauvoja on vaikka kuinka monta, kysyttäisiinkö jos vaihdettaisiin tyttövauvaan? Minä olin siinä vaiheessa, nähtyäni jo vauvan, sitä mieltä että ei kyllä vaihdeta! Kun tämä on niin nätti!

Isämme kuoli yllättäen, vain 54-vuotiaana, heinäpellolle elokuussa 1974.
Lieneekö raskas työ vaatinut veronsa.

Vuonna 1975 Välimäki -tila myytiin. Vanhemmat sisarukseni olivat jo muuttaneet pois aikaisemmin, Airi asui Lahdessa perheensä kanssa ja Kauko ja Aatos perheineen Suonenjoella, jonne myös Pekka ja minä muutimme äitimme mukana.

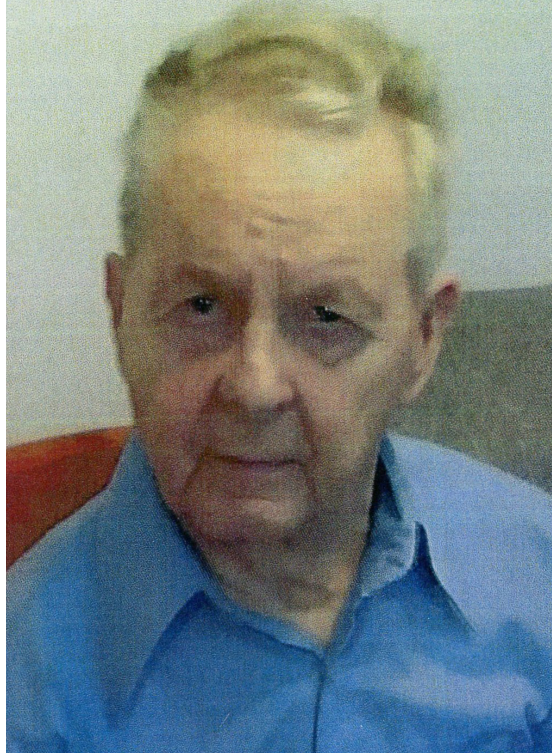
Suonenjoelta minun tieni jatkui Rautalammille Hoikansuon tilalle mentyäni naimisiin Paavon kanssa v.1979.

Meille syntyi neljä lasta. Ensimmäinen, enkelilapsemme Pasi syntyi v.1980, ja kuoli kuukauden ikäisenä. Anja syntyi 1981, Antti 1984 ja Tiina 1993. He ovat kaikki löytäneet oman tiensä ja puolisonsa, ja saaneet omia lapsia, joten nykyään saan olla onnekseksi Mummo kuudelle ihanalle lapsenlapselle.

Särkkäniemen isäntä on poissa

Matti Naumanen

s. 2.2.1935- k.16.11.2022

KIRJOITTANUT PUOLISO, AUNE NAUMANEN

Tästä alkoi meidän yhteiselämä Särkkäniemessä Outokummun Suvisrannalla. Puolen vuoden kuluttua lähdettiin pois työn perässä. Meille syntyi kolme lasta; kaksi tyttöä ja poika. Lapsenlapsia meillä on kaksi tyttöä ja lapsenlapsenlapsia tyttö ja poika.

Töissä Matti oli suurimman osan ajasta varastonhoitajana Sisun autotehtaalla Karjaalla. Matin harrastus oli kalastus: Etelä-Suomessa merellä ja täällä Pohjois-Karjalassa Höytiäisellä. Kuvassa hänen kalastuskilpailuista saamiaan pokaaleita. Kiviharrastus oli myös hänelle hyvin tärkeä. Kuvassa osa hänen kokoelmastaan.

Nyt Särkkäniemessä on uudet isännät, Lasarovit.
Särkkäniemi sai uuden elämän. Toimitus lisää:
Särkkäniemestä on ollut juttu sukulehdessä nro 13.

NAUMASEN SUKUSEURAN 20-VUOTIS JUHLAKOKOUS OUTOKUMMUSSA 4.7.2022

TEKSTI JA KUVAT TAUNO NAUMANEN

Melko tarkasti 20 vuotta sitten Naumaset kokoontuivat Polvijärven Huhmariin tarkoituksena perustaa sukuseura. Seura perustettiin 7.7.2002. Korona esti kahden vuoden välein pidettäviä sukutapaamisia. Kahtena edellisenä vuonna yritettiin tapaamiset järjestää Lepälammin Kylätalolla, mutta ne piti peruuttaa koronatilanteen vuoksi. Edellinen tapaaminen oli vuonna 2018 myös Outokummussa.

Yllätysmatka

Juhlakokoukseen saapui noin viisikymmentä henkilöä. Sukutapaamisen ohjelma poikkesi aikaisemmista kerroista. Nyt lähdettiin heti yllätysretkelle linja-autolla. Osallistujille ei kerrottu minne mennään.

Särkiselän emäntä toivotti meidät tervetulleiksi

Ensimmäinen kohde oli Särkiselän lomakohde, jossa seura tarjosi osallistujille kahvit ja suolaisen kahvileivän. Ihailimme kaunista luontoa ja vietimme rentouttavan hetken kahvin ja seurustelun parissa.

Sitten matka jatkui Sätöskosken kautta Harmaasalolle ja kohti Kokonvaaraa. Pysähdyimme Naumasen mäelle, josta on alkanut ns. Haapaniemen sukuhaara. Tälle paikalle on aikoinaan tullut esi-isämme Jegor Naumanen Viinirannalta. Kerroin autossa tämän sukuhaaran alkutaipaleesta. Haapaniemen tila jaettiin kolmeen yhtä suureen osaan Haapaniemeen, Välisärkkään ja Hevossalmeen. Veljeksistä Herman Naumanen lunasti Haapaniemen tilan, Olli Naumanen Välisärkän tilan ja Ale Naumanen Hevossalmen tilan. Muut sisarukset saivat omistussuutensa rahana.

Täältä matka jatkui Kokonvaaraan HUUHTILAN tilalle, joka on ollut Nau-
masen suvun hallussa jo kolmesataa vuotta. Tästä tilasta oli Kari Ket-
tusen tekemä hieno juttu edellisessä lehdessä. Kari Kettunen kertoi tilan
vaiheista. Jalkauduimme talon pihalle ja ihastelimme hyvin hoidettua
pihapiiriä ja vanhoja aittoja.

Kari Kettunen kertoi
Huuhtilan vaiheista

Tutustuimme HUUHTILAN pihapiiriin. Sitten palasimme takaisin Outo-kumpuun Kumpu ravintolaan. Puheenjohtaja Anja Pulli toivotti sukkokokousedustajat tervetulleeksi. Jonka jälkeen pidimme vuosikokouksen ja valitsimme jäsenet jatkamaan sukuseuramme toimintaa. Seuraava sukutapaaminen sovittiin kahden vuoden päähän. Kokouksen päätyttyä kohotimme maljan seuramme kaksikymmenvuotiselle taipaleelle. Ennen päivällistä konsertoi duo Solonen, joka soitti hienosti vanhoja ja uusiakin kappaleita, joita hallituksen jäsenet toivoivat etukäteen heiltä.

Solosten konsertti

Konsertinkokoonpano duovaihtuivälillä trioksi, kun laulusolistina esiintyi Solosten tytär. Joimme tervetuliaismaljat ja kuuntelimme konserttia. Sukutapaaminen päättyi perinteisesti maittavaan juhlapäivälliseen.

TIEDOTTEITA

Mainoshinnat tähän lehteen:

Koko sivu 180 euroa

Puoli sivua 90 euroa

Neljäsosa 45 euroa

Seuraava kokoontuminen:

Lauantaina 6.7.2024. Ideoita paikasta voi vinkata hallitukselle.

Seuraava lehti ilmestyy 2024:

Kiitos tuhannesti kaikille tämän lehden tekemiseen osallistuneille. Erityiskiitokset Meri Anckarille nettisivujen ylläpidosta ja Sanni Tirroselle lehden taittamisesta. Uusia juttuvinkkejä ja valmiita juttuja voi lähettää koko ajan osoitteeseen paivi.tirronen@surffi.fi tai paperisina Päivi Tirronen Rauhankatu 23 50170 Mikkeli.

Sukuseuraan liittyminen:

Sukuseuran jäseneksi voidaan hyväksyä jokainen 18 vuotta täyttänyt henkilö, joka on isän tai äidin puolelta sukuun kuuluva tai avioliiton kautta siihen liittynyt. Seuran jäsenen alle 18-vuotias lapsi voi liittyä seuraan nuorisojäsenenä ja on vapaa jäsenmaksusta. Sukuseuraan voi liittyä ilmoittamalla puheenjohtajalle tai hallituksen jäsenelle. Seuran jäsenmaksu on 25 euroa kahden vuoden toimintakaudelta. Jäsenmaksun suuruuden päättää sukuseuran yleiskokous. Nykyinen toimintakausi on 2022-2024.

Pankkitili:

NAUMASEN SUKUSEURA FI85 5770 5320 0320 85

NAUMASEN SUKUSEURAN JÄSENLUETTELO

2022-24

Anckar Meri Johanna Turku	Naumanen Eila Outokum-
Andronoff Teija Kantvik	pu
Asikainen Meeri Niittylahti	Naumanen Tauno Joensuu
Asikainen Mika Sirkka	Naumanen Pirkko Joensuu
Fredriksson Terhi Espoo	Naumanen-Salmela Tiina
Halttunen Mirja Kouvola	Kuopio
Hiltunen Sari Ylämylly	Naumanen Mauri Outo-
Hirvonen Tarja Mäntsälä	kumpu
Karttunen Riikka Lehmo	Naumanen Pirkko Outo-
Kettunen Kari Outokumpu	kumpu
Kontkanen Esko Vantaa	Naumanen Petri Outo-
Kontkanen Raija Joensuu	kumpu
Koponen Esa Outokumpu	Naumanen Vilho Ylöjärvi
Korhonen Mia Jyskä	Naumanen Pekka Vantaa
Kuismin Tuija Nummela	Naumanen Matti Outo-
Kuismin Tuomo Nummela	kumpu
Kuivalainen Maila Joensuu	Naumanen Sinikka Outo-
Laakkonen Tuuli Kristiina	kumpu
Iisalmi	Naumanen Terttu Viinijär-
Lappi Ritva Espoo	vi
Lasarov Kimmo Outokum-	Naumanen Tapio Viinijär-
pu	vi
Lasarov Reetta Outokumpu	Naumanen Teemu Loviisa
Naumanen Hanna-Maaria	Naumanen Keijo Valkeala
Vaajakoski	Naumanen Jari Riihimäki
Naumanen Olavi Outokum-	Naumanen Merja Helsinki
pu	Naumanen Ritva Espoo
Naumanen Aune Outokum-	Naumanen Eeva Outo-
pu	kumpu
Naumanen Reijo Olavi Ou-	Naumanen Raija Lohiran-
tokumpu	ta
Naumanen Raimo Outo-	Naumanen Eveliina Kirk-
kumpu	konummi

Naumanen Virpi Varkaus
Naumanen Matti Suhmura
Naumanen Liisa Suhmura
Naumanen Carolina Suhmura
Naumanen Pekka Juhani Lohja
Naumanen Tero Pekka Joensuu
Naumanen Hanna-Maarit Vaa-
jakoski
Naumanen Aune Outokumpu
Naumanen Kauko Haukivuori
Naumanen Sylvi Haukivuori
Naumanen Maija Espoo
Virta Jani Espoo
Naumanen Jaakko Tuusula

Naumanen Noora Tuusula
Pakarinen Ulla Rautalampi
Pakkanen Martti Outokumpu
Piiparinen Raimo Viinijärvi
Pulli Anja Outokumpu
Rantala Mira Helsinki
Ratilainen Riikka Outokumpu
Riikonen Liisa Outokumpu
Riikonen Jyrki Outokumpu
Riikonen Eija Outokumpu
Silvennoinen Ritva Joensuu
Stenius Marja Liisa Espoo
Taipale Suoma Helsinki
Taipale Erkki Helsinki
Taipale Eeva Susanna Tampere
Tirronen Päivi Mikkeli
Vainio Meri Hämeenlinna
Vihervalli Annikki Kempele

Vihervalli Päivi Haukipudas
Viljamaa Lea Lempäälä
Öhman Katja-Helena Espoo
Öhman Sami Espoo

Lapsijäsenet:

Kuismin Santeri Nummela
Naumanen Melissa Tuusula
Naumanen Eelis Tuusula
Virta Aatu Espoo
Virta Anni Espoo
Öhman Akseli Espoo

NAUMANEN OY

Joensuu • Kuopio • Siilinjärvi • Pieksämäki • Juuka • Nurmes

**KAIKKEA RAKENTAMISEEN
JA
REMONTointiin**

Lehmäselfie. Maitotuotanto Kiviahon tilalla
päätyi 2022 ja tila jatkaa viljanviljelyä.

KUVAT : Päivi ja Sanni Tirronen

